

46. al-Ahqaf

Källa: **Introduktion till Koranstudier**
Författare: **Syed Abul A'la Mawdudi**

46. al-Ahqaf

Namn

Namnet är hämtat från uttrycket *idh andhara qawmahu bil-Ahqaf* i vers 21.

Uppenbarelse period

Uppenbarelseperioden fastställs genom den historiska händelse som nämns i verserna 29–32. Enligt samstämmiga hadith- och sirah-traditioner inträffade händelsen — jinnens besök och deras återvändande efter att ha lyssnat till Koranen — när Profeten stannade till i Makkah på vägen tillbaka från Ta'if. Enligt alla autentiska historiska källor ägde hans resa till Ta'if rum tre år före hijrah. Därför står det klart att denna sura uppenbarades i slutet av det tionde året eller i början av det elfte året av profetskapet.

Historisk bakgrund

Det tionde året av profetskapet var ett år av extrem förföljelse och djup sorg i Profetens liv. Quraysh och andra stammar hade i tre år upprätthållit en total bojkott mot Banu Hashim och muslimerna, och Profeten, hans

familj och hans följeslagare var instängda i *Shi'b Abi Talib*. Quraysh hade blockerat området från alla håll så att inga förnödenheter kunde nå de belägrade. Endast under hajj-säsongen fick de komma ut för att köpa nödvändigheter — men även då brukade Abu Lahab ropa till köpmännen att höja priserna för dem, och lovade själv att köpa upp varorna så att handlarna inte skulle förlora något. Denna treåriga bojkott bröt nästan ryggen på muslimerna och Banu Hashim; ibland tvingades de äta gräs och trädens blad.

När belägringen äntligen hävdes detta år dog Abu Talib — Profetens farbror och hans beskyddare i tio år. En månad senare dog även hans hustru Khadijah, som hade varit hans tröst och stöd sedan kallelens början. På grund av dessa två tragedier, som följde tätt på varandra, brukade Profeten kalla detta år för *sorgens år*.

Efter Khadijahs och Abu Talibs död blev Makkahs avgudadyrkare ännu mer aggressiva. De behandlade Profeten allt hårdare, så att det till och med blev svårt för honom att gå ut på gatan. Ibn Hisham berättar att en dag kastade en man från Quraysh damm över honom offentligt.

Till slut reste Profeten till Ta'if i hopp om att Banu Thaqif antingen skulle acceptera islam eller åtminstone låta honom arbeta i fred. Han hade ingen transport och gick hela vägen till fots. Enligt vissa traditioner gick han ensam, enligt andra tillsammans med Zayd ibn Harithah. Han stannade några dagar i Ta'if och talade med stadens ledare, men de vägrade inte bara att lyssna — de bad honom uttryckligen att lämna staden, av rädsla för att hans budskap skulle "fördärva" deras ungdom.

När han lämnade staden hetsade ledarna sina slavar och pöbel mot honom. De följde honom, skrek, hånade och kastade sten på honom från båda sidor av vägen, tills han var täckt av sår och hans sandaler fylldes av blod. Utmattad sökte han skydd i skuggan av en trädgårdsmur utanför Ta'if och bad:

"O Gud, till Dig klagar jag över min svaghet, min brist på kraft och människors ringaktning. Du, den Mest Barmhärtige, är de svagas Herre, och Du är min Herre. Till vem överlämnar Du mig? Till en främling som ska behandla mig illa? Eller till en fiende som Du har gett makt över mig? Om Du inte är vred på mig, bekymrar det mig inte. Din nåd är större för mig. Jag söker skydd i ljuset av Ditt ansikte, genom vilket mörkret skingras och världens och nästa livs angelägenheter ordnas rätt. Låt inte Din

vrede falla över mig. Det är Din tillfredsställelse jag söker tills Du är nöjd. Ingen kraft och ingen styrka finns utom hos Dig.”

När han senare, bedrövad och utmattad, nådde Qarn al-Manazil, såg han plötsligt himlen fyllas av moln. Framför honom stod ängeln Gabriel, som sade: ”Allah har hört hur ditt folk behandlade dig. Han har sänt ängeln som ansvarar för bergen. Befall honom vad du vill.” Bergsängeln sade: ”Om du vill, krossar jag dem mellan bergen.” Profeten svarade: ”Nej — jag hoppas att Allah ska låta deras avkomma bli människor som dyrkar endast Allah.”

När han återvände till Makkah stannade han några dagar, osäker på hur han skulle möta folket som nu skulle vara ännu mer håfulla efter händelserna i Ta'if. Under en nattlig bön, när han reciterade Koranen, passerade en grupp jinner förbi, lyssnade, trodde på budskapet och återvände till sitt folk för att kalla dem till islam. På så sätt gav Allah Profeten tröst: även om människor flydde från hans kallelse, fanns det många jinner som trodde och spred hans budskap.

Ämne och innehåll

Under dessa omständigheter uppenbarades denna sura. Den som håller denna bakgrund i minnet och sedan läser suran kommer inte att tvivla på att detta inte är Muhammeds ord, utan ”en uppenbarelse från Allah, den Allsmäktige, den Allvise”. I hela suran finns inte ens en antydning till de mänskliga känslor som naturligt skulle uppstå hos någon som genomgår sådana prövningar. Hade det varit Profetens egna ord — efter alla personliga sorger och den bittra upplevelsen i Ta'if — skulle något av hans smärta ha avspeglats. Hans bön, som citerats ovan, är fylld av mänsklig känsla. Men denna sura, uppenbarad under samma period, är helt fri från sådana spår.

Suran varnar de icke-troende för de fel de envist höll fast vid och för deras förakt mot den man som försökte rädda dem. De betraktade världen som meningslös och sig själva som oansvariga inför någon högre makt. De ansåg att kallelsen till *tawhid* var falsk och trodde att deras avgudar var verkliga medhjälpare till Allah. De vägrade tro att Koranen var världarnas Herres ord. De hade en felaktig uppfattning om profetskap och satte upp absurda kriterier för att bedöma Profetens äkthet. I deras ögon var det ett bevis mot islam att deras äldste och mest inflytelserika ledare inte accepterade det, medan endast några unga, fattiga och slavar trodde. De ansåg att uppståndelsen, livet efter döden och den yttersta domen var

rena fantasier.

I denna sura bemöts alla dessa missuppfattningar kortfattat men rationellt, och de icke-troende varnas: om ni avvisar Koranens kallelse och Profetens profetskap av fördomar och envishet, i stället för att pröva sanningen med förnuft, förbereder ni bara er egen undergång.

[KAPITEL 46](#)

«[45. al-Jathiyah](#)

[47. Muhammad](#)»

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)